

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-586/12

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, w związku z art. 3a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana G.K., o ponowne rozpatrzenie sprawy z jego skargi na przetwarzanie jego danych osobowych przez Pana G. H., pełniącego obowiązki Redaktora Naczelnego „K”,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana G.K., zwanego dalej Skarżącym, na działanie Pana G.H., pełniącego obowiązki Redaktora Naczelnego „K”.

Skarżący wskazał, że Pan G.H. udostępnił osobie nieupoważnionej, tj. R.N. cyt.: „[jego] list z dnia [...] maja 2011 r. zawierający [jego] dane adresowe”. Skarżący podniósł, że czyn Pana G.H. „wypelnia znamiona przestępstwa penalizowanego w art. 51 ust. 1 Ustawy o ochronie danych osobowych”. Precyzując swój wniosek Skarżący zwrócił się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z

prawem, w szczególności poprzez zobowiązanie odpowiedzialnych podmiotów do usunięcia uchybień.

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, że po publikacji przez „K” artykułu pt. „[...]”, Skarżący przesłał do redakcji „pismenną prośbę o publikację odpowiedzi [na treść tego artykułu] w trybie art. 31 ust. 2 ustawy Prawo prasowe”. Pan G.H., pełniący wówczas obowiązki Redaktora Naczelnego „K” podkreślił, że dane osobowe Skarżącego były znane Panu R.N. w związku ze sporem związanym z umieszczeniem płyty imiennej śp. T.K. na cmentarzu parafialnym w P. Z wyjaśnień Pana G.H. wynika także, iż list Skarżącego został przesłany do Pana R.N. z prośbą o ustosunkowanie się do jego treści w ramach dalszej pracy dziennikarskiej nad tym tematem. Pan G.H. podkreślił, że Pan R.N. „na wyraźną prośbę redakcji K w piątek [...]09.2011 roku (...) usunął publikację”. Jednocześnie, Pan J.T. – Prezes Zarządu „M” Sp. z o.o., wydawca „K”, w piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. wyjaśnił, że Pan G.H. nie jest obecnie pełniącym obowiązki Redaktora Naczelnego „K”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 7 lutego 2012 r. wydał decyzję administracyjną, w której odmówił uwzględnienia skargi G.K. (znak: DOLiS/DEC-104/12/7865,7867).

Dnia [...] lutego 2011 r., w ustawowym terminie, Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

W treści wniosku Skarżący podniósł, że ww. decyzja administracyjna „jest nierzetelna i nie bierze pod uwagę wynikającego z przepisów prawa do ochrony danych osobowych”. Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie miało miejsce istotne naruszenie jego prawa do ochrony „prywatnych danych osobowych”, oraz że „ (...) GODO powinien stwierdzić, że udostępnienie przez G.H. prywatnego listu i danych osobowych w nim zawartych osobie trzeciej powinno się spotkać ze zdecydowaną reakcją organu (...)”. Skarżący podniósł również, że fakt aktualnego niepełnienia przez G.H. funkcji redaktora naczelnego „K” nie powinien mieć wpływu na niniejszą sprawę, gdyż skarga dotyczy okresu, w którym ww. funkcję tę pełnił.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, każdy ma prawo do ochrony dotyczących go danych osobowych. Wskazana w tym przepisie zasada ma charakter generalny od którego istnieją wyjątki wskazane w przepisach prawa, w tym również w przepisach niniejszej ustawy. Zgodnie z art. 3a ust. 2 ustawy, ustawy tej, z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1, nie stosuje się do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) oraz do działalności literackiej lub artystycznej, chyba że wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą.

Aktualne pozostaje ustalenie, że Pan G.H. udostępnił list Skarżącego Panu R.N. wyłącznie w celu dalszej pracy dziennikarskiej nad artykułem prasowym, do którego Skarżący przesłał odpowiedź. Powyższe działanie Pana G.H. miało charakter jednostkowy i służyło kontynuacji działalności dziennikarskiej. Jak wynika z wyjaśnień Pana G.H., spór, jaki był opisywany na łamach „K”, obejmował pozyskiwanie materiałów i opinii stron sporu poprzez m.in. otrzymywanie listów od tych stron i ich publikację w gazecie. Generalny Inspektor nie ma kompetencji do oceny zasadności i legalności działania dziennikarza w związku z redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem przez tego dziennikarza materiałów prasowych (tak też: J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych. Komentarz*, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Kraków 2007, s. 334). Działalność dziennikarska nie podlega zatem ocenie Generalnego Inspektora, co wielokrotnie zostało potwierdzone w orzecznictwie sądów administracyjnych. Wskazać należy przykładowo na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2006 r. (sygn. akt II SA/Wa 2237/05), w którym WSA stwierdził, że: „*Do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie należy ocenianie treści materiału prasowego i orzekanie o odpowiedzialności prawnej na gruncie Prawa prasowego*” (por. także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1933/06, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2011 r., sygn. I OSK 623/10).

Podkreślić należy, że przepis art. 3a ust. 2 ustawy, nie pozbawia Skarżącego możliwości ochrony jego praw w związku z przetwarzaniem jego danych osobowych w ramach działalności dziennikarskiej „K”, a jedynie nie dopuszcza możliwości dokonania oceny stanu faktycznego sprawy na gruncie przepisów ustawy. Jeżeli zatem w ocenie Skarżącego działanie Pana G.H. narusza jego prawa, to sprawa może zostać zbadana przez sąd zarówno w postępowaniu cywilnym jak i karnym, przy zastosowaniu w szczególności przepisów rozdziału 7 ustawy Prawo prasowe noszącego tytuł „Odpowiedzialność prawna”.

Reasumując, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, wskazać należy, że brak jest podstaw do zastosowania przepisu art. 18 ust. 1 ustawy, w myśl którego w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Nakaz taki w przedmiotowej sprawie byłby bowiem niemożliwy do wykonania ze względu na charakter kwestionowanego zachowania, mianowicie jego nieodwracalność.

W tym stanie faktycznym i prawnym GIODO rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo postępowania przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).